

DIA A DIA

amb Déu

...fem comunitat

Núm. 207 - abril 2010

CAMINAR JUNTS ¹

L'Església Evangèlica de Catalunya, presbiteri de l'Església Evangèlica Espanyola a Catalunya, de la qual forma part la comunitat del carrer Tallers, és una església democràtica i sinodal. Democràtica perquè és participativa. El govern de l'església és elegit democràticament a tots nivells, des del local fins a l'estatal, tot passant pel presbiteral. Sinodal perquè està constituïda per un conjunt de comunitats que "caminen" juntes. La paraula *synodos* ve del grec i significa "camí fet conjuntament". És doncs una església sinodal en el sentit que al seu si es duu a terme l'acció conjunta de

les comunitats i de les persones cap a un mateix objectiu. Es desenvolupa, doncs, la sinodalitat allà on la participació de tothom genera l'acció de govern. S'entén, doncs, que els qui governen ho fan des de l'obediència a aquells qui els han elegits un cop definits els objectius que es volen assolir i

el camí que s'haurà de seguir per arribar-hi.

En el Nou Testament el terme utilitzat per designar les relacions al si de l'església és el de *koinonia*, normalment traduït per "comunió". Però és interessant de veure que aquest concepte grec té un conjunt de significats molt més ric i variat. En les seves diferents formes es tradueix per: **companyonia, comunicació, contribució i comunicació.**

¹ Oferim un resum de la reflexió feta pel pastor Joan Medrano a l'assemblea de l'EEC, del passat 13 de març de 2010.

abril, cultes

Diumenge 4

Pasqua de
resurrecció. Culte
amb Santa Cena.

Predica:

Carles Capó

Diumenge 11

Culte.

Predica:

Nathalie Reverdin

Diumenge 18

Culte amb Santa
Cena.

Predica:

Carles Capó

Diumenge 25

Culte.

Predica:

Àlex Pallàs

Companyonia vol dir **participació activa** en la qual el resultat depèn de la cooperació. Així, la comunió dels creients en Crist per l'Esperit Sant s'ha d'entendre en el context de la cooperació i la col·laboració entre totes les parts. El caràcter sinodal d'una església, doncs, es sosté sobre la cooperació i la col·laboració.

Comunicació vol dir **fer saber**. Es molt difícil que hi hagi participació si no hi ha voluntat de fer saber, d'informar, d'anunciar o bé de manifestar. La comunicació implica totes les parts, des dels individus fins als càrrecs, passant pels pastors, pels consells i les comunitats.

Contribució vol **dir generositat**. No es tracta aquí del simple fet de contribuir a càrregues imposades sinó al fet que des del la companyonia es col·labora, o coopera, des de la generositat. És el que en d'altres termes s'anomena majordomia.

Comunió vol dir **tenir part, participar en**. Es tracta d'una manera de viure, d'ésser i d'obrar. Una relació amb Déu i amb els homes i dones característica de la comunitat cristiana.

Amb aquests diferents significats de la paraula *koinonia* s'entén que no tan sols s'hi compleix la democràcia, sinó que es supera i es porta a la seva màxima expressió. La sinodalitat no es pot desplegar amb tota la seva força si li manca algun d'aquests continguts. Cal ser conscients del perill que hi ha a minimitzar el concepte de *koinonia*. La temptació de l'acció ràpida, més fàcil,

o menys complexa (els processos participatius sempre són més complexos), fins i tot l'acció interessada d'una oligarquia (grups d'influència). Els mecanismes propis de la *koinonia* necessiten una dimensió pastoral (que no vol pas dir tan sols dels pastors) ja que en els conflictes que es poden donar en la sinodalitat caldrà una mediació i una recerca constant.

La sinodalitat sense *koinonia* en alguna de les seves expressions desgasta la vida en l'Església ja que produeix un efecte de desacord, que ve de la manca de comunicació, del no sentir-se part, i que porta a actituds de no cooperació o de no contribució. La *koinonia* no és quelcom que es doni en nosaltres sense que es doni amb Déu, en Crist, mitjançant l'Esperit Sant.

Culte sobre el tema de l'aigua

Diumenge 18 d'abril, a les 11 del matí, juntament amb els nens i nenes de l'escola dominical es celebrarà un culte que tindrà l'aigua com a tema de reflexió. Fa un any n'hi havia poca, molt poca. Aquest any n'hi ha massa. Sequera per una banda. Per l'altra, inundacions, desastres. Sentim dir que l'aigua és un bé que cal administrar

correctament. La missió de l'església també rau a sensibilitzar sobre els problemes del nostre temps a fi d'encaminar-nos a decisions responsables. Des que els problemes ecològics han esdevingut una de les nostres preocupacions principals ens adonem que cal que sorgeixi una nova cultura i una nova manera de relacionar-nos amb la terra.

Exposició

A l'espai d'exposicions, del 5 d'abril al 20 de maig, hi haurà una exposició de cartells editats per la Unesco sobre els recursos hidrològics a nivell mundial. Són un conjunt de cartells informatius i educatius que tenen com a objectiu afavorir un millor coneixement de la situació actual pel que fa a l'aigua i a la necessitat de desenvolupar-ne, cada cop més, un consum responsable.

setmana santa, cultes

Dijous 1

Culte a les 20'00 hores,
La Cena del Senyor.
Carrer Tallers 24.

Divendres 2

Culte unit de les comunitats de Barcelona.
A les 11'00 hores.
Església de Betlem
Carrer Nació 24,
Barcelona.
Predica:
Carles Capó

Fent camí amb altres

ASSEMBLEA DE L'ESGLÉSIA EVANGÈLICA DE CATALUNYA

Dissabte 13 de març es va celebrar l'assemblea anual de l'Església Evangèlica de Catalunya. Composta per 32 delegats l'assemblea va rebre els informes de les diferents comunitats i institucions. El pastor Joan Medrano hi va aportar una reflexió sobre el sentit de la sinodalitat, és a dir, el fet de ser comunitats que caminen juntes i

el que això implica (vegeu portada). Una reflexió molt pertinent sobre l'eclesiologia de l'EEC - IEE. De les eleccions van resultar com segueixen els càrrecs de la Mesa: president, pastor Ignacio Simal (a la foto, a l'esquerra); vicepresident, Sr. Josep Segura (a la foto, a la dreta); secretària, Sra. Emi Meier; com a secretària d'actes va ser ratificada la Sra. Núria Millón (segona per la dreta); i com a tresorera Ruth Camacho (segona per l'esquerra).

Salvar la terra, gestos verds quotidians

Utilitzar bosses biodegradables

Mai s'haurà dit prou el mal que fan les bosses de plàstic ordinaries. La duració d'aquestes bosses supera en molt la de l'existència d'una persona. Entre 400 i 500 anys és el temps que fa falta perquè el plàstic es desintegri totalment. Hi ha alternatives eficaces. L'una és la de portar sempre alguna bossa reutilitzable. En alguns supermercats ja han començat a impulsar aquest tipus de bossa. Cada cop són més els qui quan van a comprar s'emporten de casa bosses de tela, o les clàssiques sanalles de llata. L'altre és la de utilitzar bosses compostes de midó de patata i àcids grassos vegetals... Aquestes, en un sol trimestre es desintegren en un 60%. I no per això són menys resistents. Les bosses d'escombraries biodegradables es degraden 100 cops més depressa que les bosses ordinaries. També serà important comprovar que les bosses utilitzades per alguns comerços siguin biodegradables. I en cas de no ser-ho. Una amable observació també pot tenir efectes positius.

EXCURSIÓ UNIDA DE L'EEC

El dia **24 d'abril** es celebrarà l'excursió que anualment promou la Mesa de l'Església Evangèlica de Catalunya per a totes les comunitats. Aquest any, la comunitat del Poble Nou ens proposa passar el dia al parc de l'Hostal del Fum, a Palau de Plegamans. Al Parc de l'Hostal del Fum, s'hi

poden fer tota mena d'esports i d'activitats a l'aire lliure. És un recinte tancat de 30 hectàrees que compta amb un camí que fa tota la volta al parc, amb zones arbrades, estanys i prats de gespa. **Hora d'arribada:** 10:00. **Hora d'acabament:** 18:00. **Preu:** l'entrada al parc és lliure i només cal preveure el cost de la benzina. **Dinar:** cadascú se'l porta. **Com arribar-hi:** agafar la C-59 de Mollet a Caldes de Montbui. Al quilòmetre 4'3 hi ha una rotonda amb una locomotora que ja ens indica que som a prop. Des d'aquí anem cap al polígon Industrial *Riera de Carles*, baixem pel carrer principal, la Via Augusta, i al final del carrer trobem el parc de l'Hostal del Fum, al Camí Reial. A l'entrada podrem aparcar sense dificultat.

TELÈFONS

Pastor: Carles Capó: 680 873 262
President: Carles Capó: 680 873 262
Secretària: Anna Guinot: 93 308 24 69
Secretari d'actes: Anna Plantada: 93 265 79 63
Tresorer: Joel Cortés: 93 589 60 21
Comptable: Eliseo Navarro: 93 309 17 36

AGENDA 2010

17 d'abril. Tertúlia Literaria. EPBC.
24 d'abril. Excursió Unida EEC.
18 d'abril. Culte especial. L'aigua. EPBC
22 de maig. Taller Breu. Ésser protestant avui, a càrrec de Carles Capó
29 - 30 de maig. Convivència. Mas Dausà. Castell d'Aro.
6 de juny. Cuina de Casa. Litúrgia d'acolliment de membres
10 - 12 de setembre. Viatge a Le Lazaret, Sète.

activitats setmanals

Diumenge

11'00 h. Culte.
11'00 h. Catequesi infantil.
12'30 h. Assaig del Cor.

De dilluns a dissabte

18'30 - 20'30 h. Comerç Just.

Dimarts

11'00 h. Catequesi d'adults. Fins al maig.

Dijous

19'30 h. Tertúlia teològica

Divendres

18'00 h. Catequesi d'adults. Fins al maig

La catequesi

Un terme estrany? Potser no hi estem gaire acostumats. El que sí que ens sona més es el *d'escola dominical*. Catequesi ve del verb grec, *κατηχεῖν*, que vol dir instruir.

De petit vaig anar a l'escola dominical. Han passat 40 anys. Diumenge rere diumenge, aprenentatge, històries bíbliques, pregària. Recordo els meus instructors. Ens feien aprendre versets de memòria, l'índex dels llibres de la Bíblia per trobar els textos

amb facilitat. L'objectiu, familiaritzar-nos amb la Bíblia. Treballàvem amb unes postals on es representava una narració. Aquest era el material que ens donaven, res de projeccions ni de quaderns de treball. Això sí: el franel·lògraf. Treballàvem essencialment el text bíblic. El llegíem i entràvem en la seva història, em movia entre els seus personatges i m'els imaginava, i deixava ressonar en mi la paraula de Jesús.

Si tinc fe és per la gràcia de Déu. Ell me l'ha donada. Els meus instructors em van acostar a la seva paraula, juntament amb els pares i els avis. Tots ells van ser un exemple de fidelitat a Déu. Però no puc dir que la fe me la donessin ells. Normalment es diu que la catequesi és el *despertar a la fe*. Els instructors ensenyen les històries bíbliques, la pràctica de la pregària. D'alguna manera l'exposen en un exercici que a poc a poc esdevé un bagatge. Com més sé de Déu, més porto en mi paraules i conceptes que fan que el senti com una realitat viva, incorporada.

Al principi, certament, hi havia coses que no entenia, com tampoc ara. Però sé una cosa, que a mesura que feia gran, a poc a poc, tot allò anava prenent sentit. No tant racionalment, que també, sinó sobretot espiritualment. El *despertar a la fe* es va produir quan amb tot el bagatge de conceptes que havia adquirit, vaig descobrir que Déu em cridava, em parlava, a mi, al fons de mi mateix. La seva paraula s'esdevenia i s'esdevé com una constant vocació a l'amor, al perdó, a la vida, al servei. I dono gràcies a Déu pels meus instructors, pels meus pares, pels meus avis. Per l'exemple que em van donar i pel bagatge que en vaig rebre. Sempre l'he dut amb mi. *Carles Capó*

TERTÚLIA LITERÀRIA:

LLIBRE + VIDEO + SOPAR

Dia: 17 d'abril

Lloc: carrer Tallers 24, Barcelona.

a les 20'00 hores.

DUBLINESOS - Els Morts

Autor: *James Joyce*

PROA Col·lecció: Proa Butxaca [Núm 65]

Traducció: Mallafrè, Joaquim

Aquesta obra recull quinze relats que recreen episodis de la seva ciutat.

A *Dublinesos*, James Joyce reuneix quinze relats que recreen episodis de la seva ciutat. Les diverses històries s'encreuen i els personatges van i vénen, desapareixen i reapareixen, de manera que s'ha vist en aquest llibre una novel·la amb un únic personatge: Dublín. Joyce proposa un recorregut per la ciutat, que va de l'infant dels primers contes fins a la narració final, titulada *Els morts*, una obra mestra de la literatura, duta al cinema per John Huston. Sota la calma aparent i l'extrema correcció, s'amaga una història que al final ens sorprendrà.

Per a més informació sobre aquesta activitat podeu contactar Samuel Fabra al Tel. 932.451.726 o a l'e-mail fabramestre@gmail.com

Pensem...

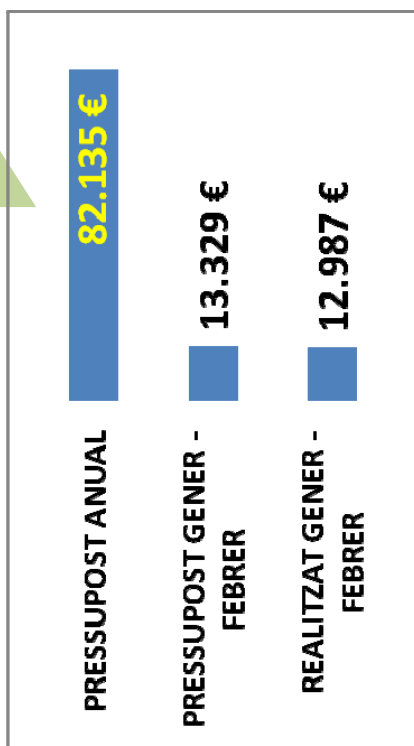
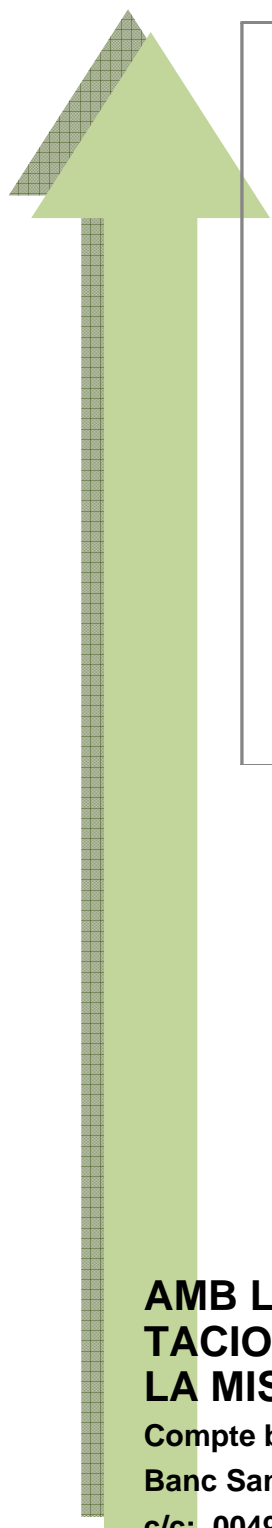
Concloem que el creient no viu en ell mateix, viu en Crist i en el proïsme. Tret d'aquí no és cristià. Viu en Crist per la fe, en el proïsme per l'amor. Per la fe s'eleva envers Déu; per l'amor s'abaixa envers el proïsme. I es manté en tot moment en Déu i en el seu amor. Martí Luther, *Tractat de la Llibertat Cristiana*, 1520.

Ingressos mesos de gener i febrer

12.987 €

Com s'administren?

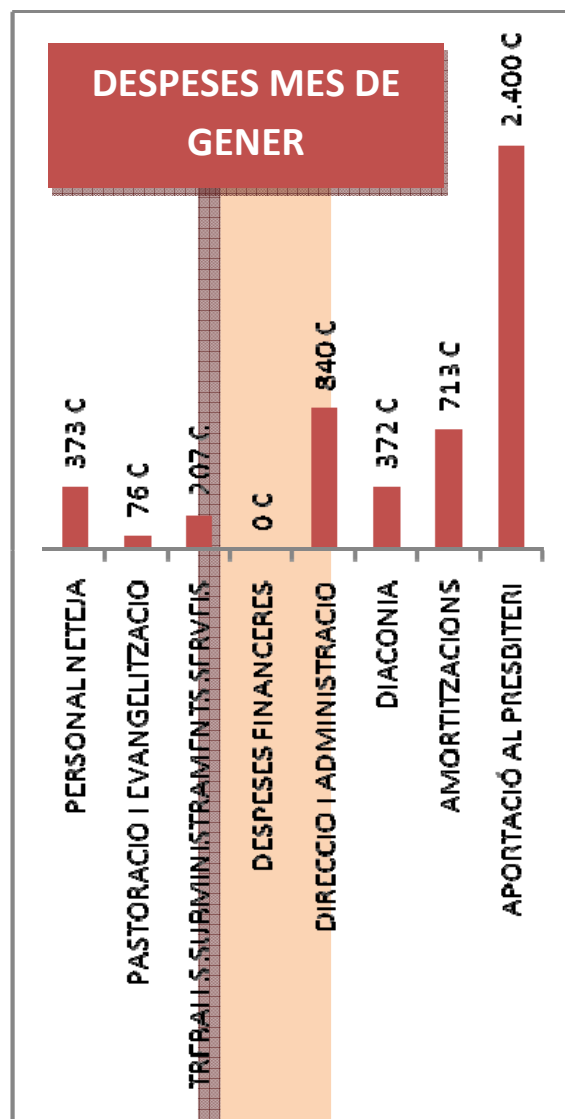

**AMB LES TEVES APOR-
TACIONS FAS POSSIBLE
LA MISSIÓ DE L'ESGLÉSIA**

Compte bancari:

Banc Santander - Central Hispano,

c/c: 0049 4700 35 2316974367

Total despeses mesos de gener i febrer:

11.117 €

Als mesos de gener i febrer hi ha hagut un superàvit de:

1.870 €

Dijous Sant, 1. Lluc 22,14-23

Jesús desitja prendre el sopar Pasqual. Com a jueu segueix aquesta tradició tant antiga. El sopar litúrgic que recorda l'alliberament d'Egipte. Comença el mes d'abril i les celebracions de la setmana santa amb aquesta commemoració. L'alliberament que porta al desert, lloc en el que el poble ha de exercir la responsabilitat. Lloc de prova. Per el cristià és el mateix. La llibertat és un dret, una necessitat, que comporta deures. Lliure, ets responsable de escollir correctament. N'hi ha que prefereixen ser esclaus i que un altre pensi i decideixi en el seu lloc. En quan a la fe també.

Divendres Sant, 2

Un innocent, Déu amb nosaltres, home bo, amor sense mesura, vida. No té lloc entre les nicieses dels homes. La seva acció, la seva paraula, ben acollida per alguns, rebutjada per altres. Perquè Ell és l'anti-poder. Es troba a l'extrem oposat dels que viuen tan sols per a dominar, mantenir els seus privilegis, jugar a la política de les influències: Fariseus i saduceus, la classe religiosa, els dirigents, que han pactat amb els romans. Ell ha actuat amb misericòrdia, ha donat esperança a la gent. I amb això n'ha tingut prou. Mira la creu, i pensa que simbolitza el rebuig i la rebel·lia que pot haver-hi en tu quan es tracta de escollir el bé, allò que és just, bo, i necessari.

Dissabte 3

Fes silenci... calla... soledat... La fe també passa per no defugir aquests moments. Confia.

Diumenge de Resurrecció, 4

Martin L. King, assassinat el 4/4/1968

Quan he pensat que tot s'havia acabat, quan m'he sentit buit de tot, lluny de seguretats, quan he deixat de esperar, Tu has tornat. T'has aixecat del sepulcre. Has restituit la vida. No hi ha foscor en la que Tu no puguis posar la teva llum. No hi ha pou, per profund que sigui, del que Tu no puguis rescatar-me. Hauria pogut entossudir-me, perdre paciència, renunciar. I Tu, precisament has vingut quan en la lluita he decidit posar-ho tot en les teves mans. Perquè hi ha coses que no està en les meves poder solucionar-ho.

Dilluns 5. Mateu 28,1-2

Una gran pedra per tancar el sepulcre. Una gran pedra per separar la mort de la vida. Vida i mort no es barregen. L'una al costat de l'altre. Però ben separades. Mort ineludible. Però sempre al marge de la vida, constituint un espai propi: els cementiris. Sepulcre. Mort. Pedra que tapa. A dins tot és foscor. A fora llum, aire, vida. I en canvi aquell diumenge: Vida a fora. I Vida a dins. Una gran pedra separava la Vida de la Vida. No hi pot haver separació. Llum a fora, i esclat de llum a dins. Aire a fora, i alè a dins. Ha vingut a donar vida en abundància.

Dimarts 6. Mateu 28,1-2

A vegades Senyor sembla com si una gran pedra em separés de la vida. Vida a fora. I dins meu ombra, solitud. Sembla que no hi ets. Silenci de

Tu. En la foscor pensaments desordenats. Camino sense rumb. I Tu vens. Aquest àngel ets Tu. T'asseus al damunt de la pedra. Mira quina importància li dones tu a aquesta pedra!. Allò que per a mi sembla un obstacle impossible de superar, amb tu esdevé lleuger. En tu, les coses esdevenen més fàcils de portar. Gràcies Senyor per tots els matins de Pasqua en els que em restitueixes a la vida.

Dimecres 7. Mateu 28,1-2

Dia Mundial de la Salut

Terratrèmol. La vida ressorgeix i ho trastoca tot. He de reconèixer que sempre persisteix una força, un esperit que em vol portar més enllà dels motllos acomodaticis en els que tan sovint em tanco. Una crida es manté: Deixa que en Crist, per la força del Esperit, reneixi en tu l'amor i l'esperança, el goig i un anhel de justícia. Encara que això comporti en tu sacrificis i renunciés, l'esclat de vida en el que et trobaràs serà gran, l'experiència incomparable. I viuràs. Déu haurà ressuscitat la vida en tu.

Dijous 8. Mateu 28,2-4

Terratrèmol. Una força de fe, una crida, obstinadament, sense pausa es representa en tu. Una força que ho trastoca tot i et porta a assumir nous reptes en nom del Evangeli de la vida. I tu pot ser tens por. Por de complicar-te la vida. Por del "què diran... em prendran per boig /o per boja". Por de les dificultats. O tens por de trobar-te ficat/da en situacions de les que creus que no podràs sortir-ne. Déu et crida a deixar-te portar. Vés amb la força que tens. Ni petita ni gran. Encara que no et sents absolutament segur/a. Pensa que Ell està amb tu i no deixarà que el teu peu rellisqui.

Divendres 9. Mateu 28,5-7

9/4/1954. Dietrich Bonhoeffer, executat pels nazis al camp de concentració de Flossenbürg

"Busqueu Jesús, el crucificat. No és aquí, ha ressuscitat". Dos temps passat i futur. Mirada en rere: les dones van al sepulcre amb la memòria

del Jesús mort. Tristor, nostàlgia. Quan reduïm el cristianisme a una religió fem el mateix. Convertim Jesús en un simple record. Un conjunt de rituals, que repetim a cops de nostàlgia i resignació. “NO ÉS AQUÍ. HA RESSUSCITAT”. L’anunci del àngel et porta cap al Jesús viu. Ell no ha quedat tancat en els edificis ni en els temples, ni en les capelles en les que tan sovint ens entossudim a mantenir el record d’un Jesús mort. Toca sortir doncs, i anar amb ell, viu, cada dia, a tot arreu.

Dissabte 10. Mateu 28,7.

“Va davant vostre”. Si tan sols mires en rere: estàtua de sal, com la dona de Lot, et fossilitzes. Deslliurat de nostàlgies ets cridat al seguiment del Jesús viu, perquè va al davant teu. Hi ha qui, després d’una forta experiència de conversió, diu: “He trobat Jesús”. Al mateix temps la seva fe corre el risc de viure del passat, i pot quedar-se fossilitzat en el record de les emocions i en les sensacions del moment. Avances seguint les *petjades* de Jesús, és a dir els *signes* de la seva presència. Mai pots arribar a dir: “l’he vist”, o “he arribat fins a Ell”. Tan aviat com ho fas t’instal·les. T’atures. Ell segueix... sense tu?.

Diumenge 11. Mateu 28,8.

Tenen por, i estan plenes de alegria. Ambdós sentiments al mateix temps. La perspectiva té unes implicacions molt grans. Jesús no és mort. La tristesa desapareix. Goig. Tot torna a ser com abans. Però hi ha por. Por provocada per l’àngel en anunciar un esdeveniment en el que es manifesta la força de la divinitat. Por a allò que és desconegut. Alegria perquè reneix la relació amb Jesús que havia quedat frustrada després de la seva mort. Por perquè l’anunci de la resurrecció les posa en una situació de dubte, de incertesa. No veuen el ressuscitat només escolten el missatge de la resurrecció.

Dilluns 12. Mateu 28,8

*Edicte de Nantes, 12/4/1598.
Fi de les guerres de religió a França.*

Els sentiments es barregen. Inquietud i joia. Hi ha aspectes que em preocupen. Amb ells visc en un compàs d'espera. Fets, esdeveniments, factors per els que espero, i fins i tot treball, amb l'objectiu que hi hagi un canvi. També hi ha alegries. Moments de joia que em compensen de les preocupacions. Son les dues cares de la moneda. Les ambigüitats de la vida. He de viure amb elles, confiadament, serenament per no atabalar-me; obstinadament, amb fidelitat a Déu, per no aturar-me en una existència buida de sentit; obert a l'experiència de la seva presència per no deixar de veure les seves obres i la realització de les seves promeses.

Dimarts 13. Mateu 28,9.

Elles se'n van per anunciar als deixebles allò que el àngel els ha dit. I Jesús surt al seu encontre. Ve a trobar-les en els seus sentiments contradictoris. Elles el veuen i se li abracen als peus. Gest que parla d'una actitud de absolut respecte, de humilitat i obediència cap a Jesús. I l'adoren, perquè ja no és el Jesús company, mestre, home entre els homes. Ara es la clara manifestació de Déu entre nosaltres. I el primer que Jesús els diu: "No tingueu por". Ara ja no es tracta tan sols d'un anunci. Ara és el mateix Jesús ressuscitat. Ara ja no hi ha lloc per el dubte. Es ell. Fora la por.

Dimecres 14. Deuteronomi 11,16.

I no estàs cansat d'aquest discurs en el que radicalment ets cridat a convertir-te de nou a Déu allunyant-te de tants i tants ídols moderns que t'envolten?. Per més que l'escoltes aquest discurs, segueixes igual, contemporitzant, alternant entre Déu i els altres déus. I malgrat tot una veu persisteix en tu que et crida a refer el camí, una i altre vegada per acostar-te un dia, i un altre dia, al Déu de la teva salvació. Ell t'estima. Ell et salva. No el deixis.

Dijous 15. Deuteronomi 11,17. *Leonardo da Vinci, neix el 15/4/1452 a Vinci, Toscana*

Aleshores... què?. Hem de tornar al que en francès es diu “la fe del carboner”. I creure que si abandonen Déu, deixarà de ploure, o Déu ens enviarà desastres, o no beneirà les collites?. Si ha de ser així, com es diu en el llenguatge bíblic últimament deu estar molt “irritat”: passem de la sequera a les inundacions, collites perdudes, desastres naturals, morts. Com a creient i com a home sé molt bé que cada cosa té la seva lògica, i que no he de retornar a una fe simple en la que el que dominaria seria la por. Però sé molt bé que sense Déu la meua vida pot esdevenir un desert, i que sense l’aigua del seu Esperit, no hi haurà fruit.

Divendres 16. Deuteronomi 11,17.

16/4/1215. Mor Pietro Valdo.

Una abundància de gràcia s’expandia cada matí per sobre d’aquells homes i dones que amb humilitat s’havien donat plenament, sense reserva, a Déu, obeint la seva Paraula, i acceptant el seu amor sense límits. Practicaven la misericòrdia els uns entre els altres, el perdó, la dolcesa, la bondat, i Déu els beneïa amb tant grans benediccions que donaven fruit, molt de fruit. La terra que junts formaven, era fèrtil de tot allò que Déu necessita per fer-se present: amor, coneixement, obediència, confiança, voluntat, cooperació, constància, perdó. I la comunitat creixia.

Dissabte 17. Deuteronomi 11,18.

Graveu... i porteu. El cor i l’ànima; el front i els braços. Interior i exterior. La Paraula s’ha de portar “gravada al cor”, de tal manera que no es pugui esborrar. I la fidelitat és plena quan ho ocupa tot: “Estimaràs al Senyor, el teu Déu, amb *tot el teu cor*, amb *tota la teua ànima-pensament* (front), amb *totes les teves forces* (braços), i al proïsme com a tu mateix. Compte en no quedar-te tan sols en el exterior. No deixis mai de portar la Paraula al cor. No et refiïs d’allò que exteriorment en tu és un signe de obediència. Pot acabar sent pura aparença.

Diumenge 18. Deuteronomi 11,18.

“El text es refereix als “tephelim”, petites capses de couro que contenen textos de la Torah, i que en la tradició jueva més ortodoxa es lliguen en els braços i al front. D’aquesta manera es fa referència a dues facultats humanes que han de ser afaiçonades per la voluntat de Déu. Per una banda la facultat de la visió i de l’estètica, a fi de percebre el mon y la seva realitat a través de la Torah, per altra banda la facultat de l’acció que dona forma al mon mitjançant les mans.²”

Dilluns 19. Deuteronomi 11,19.

Ensenyar la Paraula, parlar-ne als fills... en tot moment!. Et llesves amb la ràdio. Esmorzes i dines amb el televisor. Passes moments “parlant” a través del ordinador, correu, feisbuc, messenger, envies missatges pel mòbil. Paraules i paraules. Però LA PARAULA és a prop teu. Donat temps per escoltar-la, per compartir-la amb els teus, per ensenyar-la als fills. Cada cop costa més. Em fa l’efecte de que anem cap a un mon de homes i dones “autistes”, incapaços de comunicar –se entre ells. Tancats en la bombolla del teclat i de la pantalla. Quanta saviesa s’està perdent quan deixem de comunicar-nos amb els fills!.

Dimarts 20. Deuteronomi 6,4-9.

A la ciutat de Ginebra, en el barri dels bancs (no els de seure), n’hi ha un que, al dentell de la porta, té una “mezuzà”. Es tracta d’una capseta allargada en la que, a l’interior, hi ha el text d’avui: “Escolta Israel, el Senyor, el teu Déu, és l’Únic. I estimaràs el Senyor el teu Déu amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima i amb totes les teves forces... escriu-les als muntants de les portes de casa teva...”. Evidentment la col·locació del objecte té dos motius: 1) els propietaris del banc (no de seure) practiquen la religió jueva, 2) per la mateixa raó observen escrupolosament el precepte bíblic. Faran igual en la seva activitat financera... ...?

² Sanctification et vie dans l’Esprit. Karsten Lehmkuhler, Labor Et Fides, Genève, 2009. P. 256

Dimecres 21. 2ª Corintis 1,3-7.

Un concepte destaca: el consol. Immediatament penses: sofriment, llàgrimes, desesperació. El consol de Déu en situacions extremes. En les adversitats Déu consola. Però quan tot m'obliga a ser fort. No hi ha lloc per les llàgrimes. No em puc permetre cap mena de feblesa. La promesa del consol de Déu, et permet enfrontar totes les situacions. No necessites defugir-les. No pateixis per el sofriment que et pugui venir. Mira'l de cara. Déu, és Déu de consol i et fa entrar en una comunitat que practica el consol. Consolat ets cridat a fer costat als altres.

Dijous 22. 2ª Corintis 1,8-11.

Fixa't bé. L'apòstol ha passat per moments en els que fins i tot ha desesperat de seguir en vida. Senzillament s'ha vist amenaçat de mort. I Pau en dona una explicació: “tot va ser perquè no poséssim la confiança en nosaltres mateixos, sinó en Déu que ressuscita els morts”. Perill de mort: Confiar en Déu. Abandonar-se en Ell. Perquè Ell salva, i “continuarà salvant-nos”. Perquè ressuscita els morts. La mort no té la darrera paraula. Finalment en perill de mort no tinc por perquè Déu sempre és Déu de vida. Viu o mort la meua vida està en les seves mans.

Divendres 23. 2ª Corintis 1,12.

DIA DEL LLIBRE I DE LA ROSA

Simplicitat i sinceritat. Dues qualitats que –diu l'apòstol– “venen de Déu”. Conflictes, gelosies, enveges, lluites. Pau, en la seva tasca pastoral va haver de respondre davant de tota mena de dificultats. Senzillesa i sinceritat dos ingredients bàsics a l'hora de resoldre conflictes. No hi ha receptes complicades: res de hipocresia. Naturalitat. Dir les coses amb senzillesa. Cercar la paraula justa. La que millor expressa el sofriment, la por, els sentiments, la que millor diu la veritat de les coses. Buscant la comprensió, la compassió i la simpatia dels altres.

Dissabte 24. 2ª Corintis 1,14.

Arribar al final sense haver errat. Aquest és l'objectiu. "Orgullosos". Es refereix al sentiment d'alegria que pots tenir en saber que tu i els teus germans no heu errat en aquest, a vegades difícil, ofici de ser seguidor de Crist. Sentiment que pots tenir en observar que dia a dia, ajuntant mans i voluntats, units per una mateixa visió, avanceu en la missió. Aquest "sa orgull" compartit, en el fons designa l'alegria d'una comunitat que sap que avança segons la Paraula del Evangeli de la Gràcia i el perdó. Fent el necessari per un món millor.

Diumenge 25. 2ª Corintis 1,15-22.

25/04/1901. Mor Federico Fliedner

Primeres comunitats fundades per l'Apòstol. Hi ha un conflicte. Sembla que hi ha hagut un problema de itinerari. "Vaig anar allà... hauria pogut venir... aquests van ser els meus plans". Sembla que la comunitat de Corint està disgustada perquè Pau ha decidit no passar un segon cop per Corint. Decepció, crítiques, "interessos humans". Coneixem molt bé aquestes dinàmiques. Només hi ha una resposta. "En Jesucrist, totes les promeses han tingut un Si... Es Déu mateix qui ens referma en el Crist juntament amb vosaltres". Pau va cap a allò que és essencial. Ja n'hi ha prou de discussions inútils. Crist és el mateix per a tots nosaltres. Anem cap a Ell.

Dilluns 26. 2ª Corintis 2,5-7.

26/04/1986. Accident nuclear de Chernòbil.

Aquí, res de doctrina. Res de grans desenvolupaments teològics. Entrem en el dia a dia de la comunitat. Un disgust provocat per un dels germans. Un fet que ha entristit també a tota la comunitat. "Sense voler exagerar" diu Pau. Es a dir: "no ens passem..., cada cosa al seu lloc". Que fàcil és en la vida comunitària "carregar les tintes", buscar el culpable, escarnir-lo. I en canvi Pau exhorta al perdó i al consol. "No fos que una tristesa excessiva el consumis". Tots membres d'un mateix cos... quan un pateix els altres també... Es així com vius en comunitat?

Dimarts 27. 2ª Corintis 2,8-11.

Demostreu-li el vostre amor. Entrem en la dinàmica del perdó. Jo perdono a qui vosaltres perdoneu. I ho faig “en presència de Crist”. Perquè només amb la seva presència és possible el perdó. Sense el Crist no s’avança en el perdó. En un conflicte totes les parts son cridades a posar-se en la perspectiva del Crist. Humilitat i perdó sense reserves. Reconeixement del error, dir “ho sento”, i restaurar la relació, en Crist, per seguir al seu servei, formant comunitat reconciliada.

Dimecres 28. 2ª Corintis 2, 14-17.

L’alçada de la missió del cristià està en aquests mots: “En el Crist ens porta en el seu seguici triomfal i per mitjà nostra escampa la bona olor del seu coneixement”. Vet aquí la dignitat a la que ets cridat com a cristià. Participar d’una realitat gloriosa, que s’escampa com l’olor. I qui està a l’alçada d’aquesta missió?. Els qui units al Crist parlen amb “sinceritat”. Al contrari d’això hi ha els que “mercadegen amb la Paraula de Déu”. L’utilitzen cercant el seu propi profit, la manipulen amb objectius ocults, la tergiversen i la falsegen.

Dijous 29. Salm 65, 6

Quantes coses bones em passen, i deixo de veure en elles “els prodigis de la bondat de Déu”!. Tinc motius per a reconèixer que Déu és bo amb mi. En la meva vida es produeixen un munt de miracles, i deixo de veure’ls. Cada cop més ficat en una vida ordenada, mecànica, lògica, assegurada, tecnificada, automatitzada, em costa obrir el cor al miracle de la vida i del amor que es repeteixen cada dia.

Divendres 30. Salm 65,7 - 8

Ni deriva de continents, ni lenta formació de les muntanyes. Déu ve amb tota la seva força, i plantifica les muntanyes, així, com si res. I els antics, s’ho creien?. El salm et convida a una visió fantàstica que vol inspirar en tu la fe en el Déu creador de totes les coses. Pot semblar estrany quan la ciència ha demostrat que les coses no son així. Deixa anar la imaginació:

Déu posant les muntanyes: món petit, i jo en ell, encara més; tot en les seves mans. Això és el que el salm vol transmetre. No vol ser un reportatge fidedigne de com van passar les coses.

QUADRE DE TORNOS · ABRIL 2010			
DATA	DIAQUES	ORGUE	LECTURES
4 abril	<i>Elia González</i> <i>Gastón Jonhson</i>	Esther Raduà	Esther Raduà
11 abril	<i>Lidia Guinot</i> <i>Paquita GARCÍA</i>	Pablo Turón	Isabel Roura
18 abril	<i>Angel Llorent</i> <i>Marta Freixas</i>	Benjamí Capó	Joan Turón
25 abril	<i>Eliseo Navarro</i> <i>Pepita Sánchez</i>	Elies Cortés	Carme Capó

Digo

El hombre no ha nacido
para tener las manos
amarradas al poste de los rezos.

Dios no quiere rodillas humilladas
en los templos,
sino piernas de fuego galopando,
manos acariciando las entrañas del hierro,
mentes pariendo brasas,
labios haciendo besos.

Digo que yo trabajo,
vivo, pienso,
y que esto que yo hago es un buen rezo,
que a Dios le gusta mucho
y respondo por ello.

Y digo que el amor
es el mejor sacramento,
que os amo, que amo
y que no tengo sitio en el infierno.

Jorge Debravo, Costa Rica, 1938-1967

Un poema propositat per Eliseo Navarro